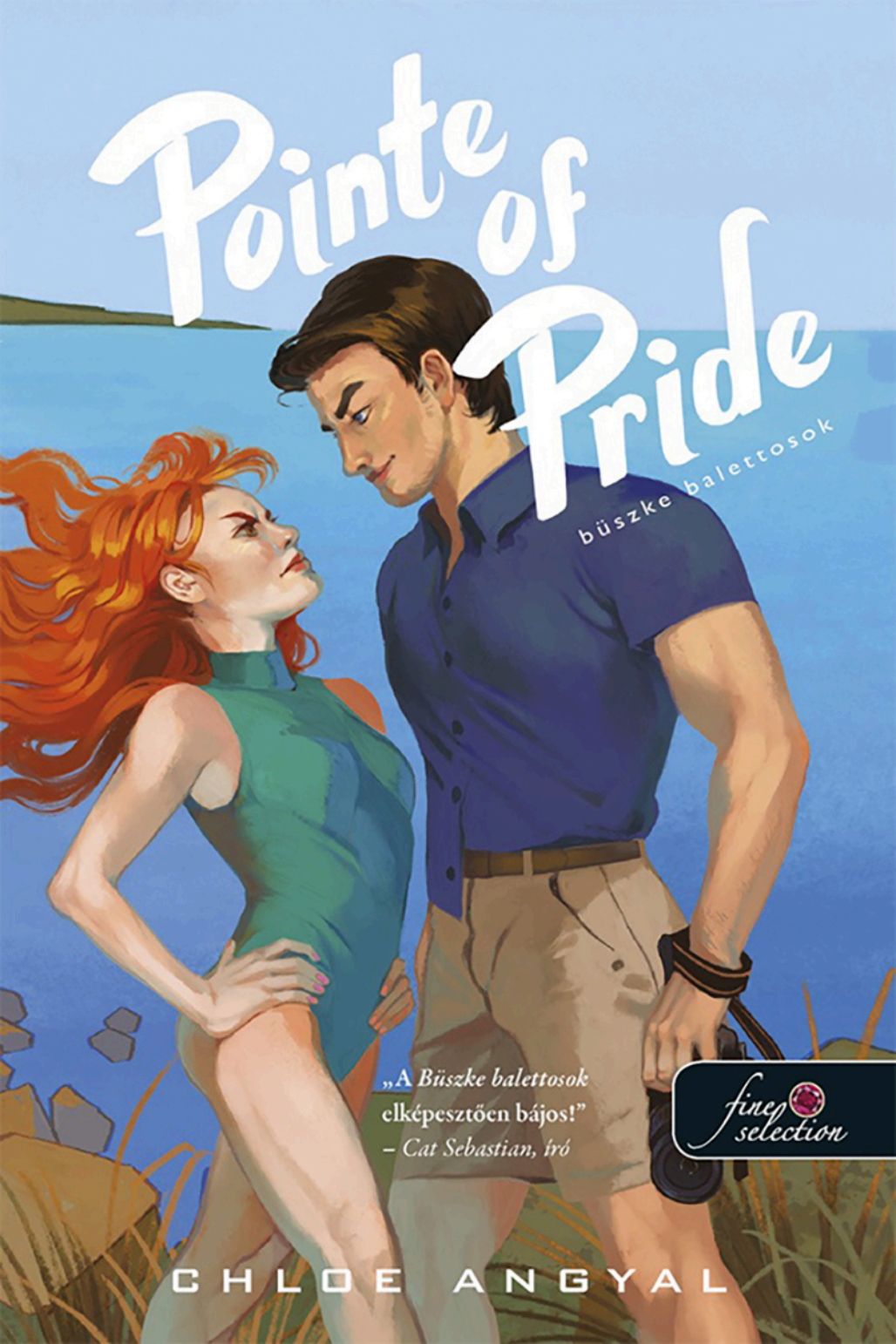

Pointe of Pride

An illustration of a man and a woman in a romantic pose. The woman, on the left, has long, flowing red hair and is wearing a green sleeveless dress. She is looking up at the man with a slight smile. The man, on the right, has dark hair and is wearing a blue short-sleeved button-down shirt and khaki pants. He is looking down at the woman. They are standing outdoors near a body of water under a blue sky. The background shows some rocks and reeds in the foreground.

büszke balettosok

„A Büszke balettosok
elképesztően bájos!”
– Cat Sebastian, író

fine
selection

CHLOE ANGYAL

CHLOE ANGYAL

Pointe of Pride

büszke balettosok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Mollynak, Whitney-nek és Jordannek. Nélkületek elvesznék.

A szerző megjegyzése

Ez a könyv közvetlenül ábrázolja a medencefenék-diszfunkciót, valamint a fájdalmas, beleegyezésen alapuló szexet. Igyekeztem ezeket a témákat olyan gondossággal kezelni, amelyet megérdemelnek, és amelyet Te, az olvasó, is megérdemelsz.

1. fejezet

KÜLÖN HELY VAN FENNTARTVA a pokolban azoknak az embereknek, akik a repülőgépek mosdóinak világítását tervezték, gondolta Carly, ahogy megnézte magát az apró, piszkos tükörben. Már három új ősz hajszálát fedezett fel, amióta elkezdett fogat mosni, és az egész napos utazás után nagyon kimerült. És a tükörnek, na meg a rettenetes mennyezeti világításnak köszönhetően úgy is nézett ki. Szeplős arca sápadt volt, a bőre pedig száraz és megviselt. A szeme alatt húzódó lila-szürkés árnyékok duzzadtta és beesetté tették a szemét, amitől az egész arca kísérteties benyomást keltett. Az ajakbalzsam minden igyekezetének ellenére sem tudott megbirkózni a több mint húszórás repülőúttal, így az ajkai kicserepesedtek és hámlottak. És *baszki*, van az négy új ősz hajszál is.

Carly köpött egyet az apró mosdóba, majd mogorva tekintettel kiöblítette a száját. *Ez az igazi barátság*, gondolta, miközben elpakolta a fogkefét és fogkrémjét az utazós neszesszerébe, *egy teljes napot egy sor bádogdobozban gubbasztani újrahasznosított levegővel csak azért, hogy Heather mellett állhassak az esküvőjén*. Tuti szentté fogják avatni ezért. Óvatosan kinyitotta az ajtót, majd visszasurrant a

turistaosztályra, közben pedig bocsánatkérően mosolygott a türelmetlennek tűnő, középkorú férfiről, aki az elmúlt tizenkét órában a sor túloldalán ült, és hangosan horkolt. A férfi mogorva arccal elsietett mellette, egyenesen a fürdőszobába.

Persze, ismerte el Carly, amikor elhelyezkedett a hegehupás, folyosó melletti székében, Heather is megtenné ugyanezt érte. Már ha Carly valaha is férjhez megy. Heathernek volt egy olyan szokása, hogy mindig felbukkant, amikor Carlynak szüksége volt rá. Például két éve, amikor Heather exe kirúgatta Carlyt, és Heather visszaszerezte a munkáját. Nem mintha Carly nagyon bánta volna, hogy három hétre elszabadulhat a lucskos New York-i februártól, hogy a legjobb barátnőjével pezsgőzzön és strandoljon. *Na jó, talán mégsem leszek szent.* Végigböngészte az akciófilmek kínálatát azon gondolkodva, vajon belefér-e még egy a landolás előtt. *De azért valami érmet csak kapok. Vagy minimum egy plakettet.* Carly elbóbiskolhatott a főcím alatt, mert már arra riadt fel, hogy földet ér a repülő, és hallotta, hogy körülötte egyszerre száz embernek esik le egy nagy kő a szívéről.

Amint megállt a gép, a sor túloldalán ülő férfi felugrott, és a kézipoggyászáért nyúlt. Carly forgatta a szemét. Miért csinálják ezt az emberek? Nem értik, hogyan működnek a sorok? Azt hiszik, ha ők, az 56. sorban elég gyorsan felpattannak, akkor valahogy ők szállhatnak le először a gépről?

Carly megpróbálta figyelmen kívül hagyni, hogy a férfi khaki nadrágos segge veszélyesen közel került az arcához, és kivette a hátizsákjából a telefonját, majd bekapcsolta. Két üzenet várt rá.

AusTel, 06:57: Üdvözljük Sydney-ben! Ön jelenleg Ausztrália legnagyobb hálózatán barangol. Élvezze az ausztrál kalandját!

Heather, 06:57: ÜDV SYDNEY-BEN! Marcusszal az érkezéseknél várunk téged, és kávét is hoztunk. Alig várom, hogy lássalak ☕ 😊

Carly vágyakozóan sóhajtott. Most nagyon kellett neki egy kávé. Meg egy zuhany, egy szundi és bármilyen kaja, amit nem melegítettek újra ezerszer, és nem műanyag tálcán szolgálják fel. És egy ölelés a legjobb barátnőjétől.

Megnyitotta az e-mailjeit, és átpörgetett egy teljes napnyi üzenetet. Volt pár reklám a kedvenc márkái leárazásairól – a kedvenc Capzio dresszére most 25 százalék kedvezmény volt –, majd megállt, amikor meglátta, hogy Catherine Lancaster a feladó. A tárgy: *Változás a New York-i Balett előléptetési menetrendjében.*

Carly gyomra összeszorult. Amióta Catherine visszavonult a principál pozíciójából, és átvette a társulat vezetését a nemrég trónfosztott Martin Koenigtől – attól a seggfejtől –, nagyon kevés változást hozott be a társulathoz. Mr. K hirtelen vonult vissza, egy hosszú és önkényeskedő uralom után, és az elmúlt egy évben Catherine nagyjából ugyanúgy vezette a dolgokat. Bár Mr. K hideg megvetése és forrófejűsége nélkül. Carly néha eltűnődött azon, hogy vajon Catherine friss táncosi tapasztalatai adtak-e neki egy kis pluszempátiát a most alá tartozó tucatnyi táncos iránt. Most azonban úgy tűnt, hogy a Lancaster-korszak valóban a kezdetét vette. Carly lélegzete kissé elakadt, miközben sietve megnyitotta az üzenetet.

Kedves társulati tagok!

Amint azt tudjátok, a New York-i Balett hagyományosan a tavaszi évad végén lépteti elő a táncosokat. Ugyanakkor idén márciusban, a tavaszi évad próbái kezdetekor jelentem be az előléptetéseket,

hogy több időt adjak az előléptetett táncosoknak az új pozíciójukra való felkészüléshez. A reményeim szerint...

Carly nem olvasta el az e-mail többi részét. Visszasüppedt az ülésébe, és beleejtette a telefonját az ölébe. Próbált nem pánikba esni. Baszki. Baszki, baszki, *baszki!* Azt hitte, több ideje lesz. Heather úgy szervezte az esküvőjét, hogy a koszorúslánya időben hazaérjen a próbák kezdetére, és Carly azt hitte, hogy a kirándulás végén szépen hazamegy New Yorkba, és még egy egész évada lesz, hogy lenyűgözzé Catherine-t. Most meg... lesz talán egy hete? Az esély, hogy megbizonyítsa az új főnökének, hogy megérdemli az előléptetést magántáncossá, most gyakorlatilag nullára csökkent. És semmit sem tehetett ellene. Nem fordulhatott vissza New Yorkba. Eszébe sem jutott volna kihagyni Heather nagy napját, főleg nem azok után, amiken együtt keresztülmentek. Elhúzta a száját, és megpróbált mély, nyugtató lélegzetet venni. Nem jött be.

– Baszki! – sziszegte.

Az üülőhelyek közti folyosón valaki hangosan megköszöri a torokát. Carly kinyitotta az egyik szemét, és a türelmetlen, khaki nadrágos férfit látta, aki felháborodottan nézte. Carly visszacsukta a szemét, és belül folytatta a szitkozódást.

Szüksége volt erre az előléptetésre. Tizenhárom éve volt már az NYB tánckarának a tagja, és ha Mr. K váratlan kirúgása megtanította valamire, hát az az, hogy egy ötvenfős balettkarból bárki pótolható. Utálta ezt az érzést. Magántáncosként legalább lenne némi stabilitása – nem beszélve azokról a lehetőségekről, hogy később taníthasson, edzhessen, vagy akár egy kisebb társulatot is elvezessen, ha már megadja magát a teste, és visszavonul. Harmincegy éves volt, és már nem maradt sok ideje.

Sikerült visszafognia egy újabb hangos káromkodást, és amikor végre eljött a kiszállás ideje, felemelte a táskáját a földről, és felállt. Mindkét térdé hangosan roppant, és Türelmetlen Khaki Nadrág most már valódi undorral meredt rá. Carly egy ragyogó, művi mosolyt villantott rá, és megvonta a vállát. *Na, ez huszonöt évnyi balett hangja, haver, gondolta. A színpadon talán lebegő tündéreknak tűnünk, de a való életben tönkre vannak az izületeink, ránganak az izmaink, a lábkörmeink meg folyamatosan leválnak.*

És nagyon szeretünk káromkodni. Ja, és a karrierünk kibaszottul darabokra hullik.

Amikor túljutott az útlevél-ellenőrzésen – ahol az ügyintéző látványosan meglepődött, amikor meglátta, hogy balett-táncos van beírva foglalkozásként, és nyílt kíváncsisággal mérte végig –, Carly talált egy szabad poggyászkocsit, és a nagy, világos érkezési csarnok egyetlen működő futószalagja felé irányította. Remélte, hogy a táskája hamar megérkezik, és végre megkeresheti Heathert. És Marcust, na meg azt az ígért kávé. De főleg Heathert. Már majdnem egy éve látta utoljára a legjobb barátnőjét, amikor a boldog pár New Yorkba látogatott Heather rövid vendégszereplése miatt a korábbi társulattal, de Carlynak ez szinte egy évtizednek tűnt. Régen szobatársak voltak, akik majdnem mindennap együtt jártak órákra, most pedig a világ két ellentétes pontján élnek. Bár Carly örült, hogy Heather talált egy jó társulatot és egy férfit, akit szeret, de az, hogy állandóan külön voltak, egyszerűen pocsék volt. Amit szándékában is állt közölni Heatherrel, amint befejezte a tíz-tizenöt perces ölelését.

Csak akkor vette észre, hogy a kocsi egyik kereke hiányzik, amikor már a teste nagy részével rátámaszkodott. A kocsi vadul félrerántott, élesen jobbra kanyarodott, majd a műanyag fogantyú

kicsúszott Carly ujjai közül, és a kocsi imbolyogva, zörögve elindult előre...

– Vigyázz! – sikította Carly.

Khaki Nadrág sarkon fordult, és épp időben vetette magát félre, de a mögötte álló személynek már nem volt ilyen szerencséje. A kocsi relibe kapta a lábát, ő pedig hasra vágódott a sima, csillogó padlón, a táskája és papírai pedig szanaszét szálltak.

– *Francia!* – lihegte Carly, miközben lekapta a hátizsákját, és a földön fekvő test felé futott. A kocsi két szemetesnek csapódott, amelyekre azoknak az ételeknek a listája volt ragasztva, amiket tilos behozni Ausztráliába. – Te jó ég, annyira sajnálom! Jól vagy? – kérdezte négykézláb térdelve a földön fekvő test mellett, és azért imádkozott, nehogy nemzetközi incidenst okozzon. Istenem, még fél órája sem volt az országban, és máris látványosan elszúrta. *Tipikus Carly.*

A test megmozdult, és Carly ekkor vette először észre, hogy egy férfihoz tartozik. Ránézett az arcára, és azonnal kiszáradt a szája. Sűrű, hullámos, sötétbarna haj. Éles, szoborszerű arccsontok egy hosszú, egyenes orr felett. Mélykék szemek, olyan sötét és dús szempillákkal, amiktől a Maybelline marketingesei sírva fakadnának. Álló helyzetben valószínűleg egy fejjel magasabb lenne nála, a merinógyapjú pulóvere pedig szorosan simult izmos, szálkás vállaira. Carly még zaklatottan is látta, hogy a férfi rendkívül jóképű.

És legalább annyira dühös is. Arca elpirult a méregtől, ajka pedig döbrent grimasszá rándult.

– *Putain de...* mi a fene bajod van? – mordult fel rá, továbbra is megdöbbenően. Carly összeresztette, majd kiegyenesedett. – Majdnem megöltél!

Carly végigmérte a férfit, magába szívta a fekete melegítőnadrág alatt rejlő izmos combokat. Nem látott vért. Úgy tűnt, minden végtagja jó irányba hajlik. A „majdnem megöltél” azért túlzásnak tűnt. Bár tényleg meglehetősen megrázottnak tűnt a pasi.

– Sajnálom – mondta ismét. – Elvesztettem az irányítást a kocsi felett. Megsérültél?

– Nem, de nem is ez a lényeg! – vágta rá. – Legközelebb igazán lehetnél óvatosabb! – Az arca egyre vörösebb lett, és megvetően nézett rá. Carly körbepillantott, és észrevette, hogy néhány ember a futószalag mellől figyeli őket. Khaki Nadrág felvette a kézipoggyászát, ami a zűrzavarban felborult, és hozzájuk közeledett. Mielőtt még segíteni próbált volna, vagy valószínűleg inkább kiosztotta volna Carlyt, gyorsan elintézte egy kézlegyintéssel.

– Mondtam már, hogy sajnálom – mondta a földön fekvő férfinak. – Baleset volt. Bárkivel megtörténhetett volna. – De persze vele történt meg. Carly Montgomery, a mindent elsöprő katasztrófa. Ezúttal szó szerint.

A férfi válaszul csak fújt egyet, Carly tarkója pedig bizseregni kezdett az idegességtől. A férfi lassan felült – lassabban, mint Carly szerint kellett volna –, és dörzsölni kezdte a térdét.

– Tényleg sajnálom – próbálkozott újra, most már összeszorított fogakkal. – Segítek összeszedni a holmidat. – Térdei ismét hangosan roppantak, ahogy felállt, majd a férfi válltáskájához sétált. Amikor visszafordult, látta, hogy a férfi is feltápáskodik. Kissé bizonytalanul állt fel, majd leporolta a melegítőnadrágját. A zuhanás összeborzolta a haját, de csak kicsit. Carly eltűnődött, vajon hogyan tudott ilyen jólfésülten leszállni a gépről. Elég biztos volt benne, hogy ő bezzeg úgy nézett ki, mintha egy kukából mászott volna elő. Mégis,

a férfi zavartnak tűnt, mintha nem lenne biztos benne, hogy a lábai elbírják. Carly gyomra összeszorult a büntudattól, amikor a férfi néhány óvatos lépést tett, majd leguggolt az útleveléért.

Carly visszasétált a férfihoz, aki épp a zsebébe csúsztatta az útlevét. Amikor odaért, felnézett az arcára, találkozott a tekintetük, és rögtön el is kapta a sajátját. Jesszus, olyan, mintha közvetlenül a napba nézne. Ha még egyszer rá akarna nézni, szüksége lenne egy lyukas papírtányérra.

– Itt a táskád. – A férfi pulóverének cipzárjához intézte a szavait, és átnyújtotta a válltáskát. – És még egyszer sajnálom. Remélem, nem ütötted meg magad nagyon.

A férfi kinyúlt érte, és Carly tekintete ismét az ujjait követte, ahogy azok ráfonódtak a pánt szövetére, röviden hozzáérve a bőréhez. Hirtelen éles lélegzetet vett, amikor a kezeik találkoztak, és a bőrén végigsuhant egy hirtelen fellobbanó forróság.

Egy pillanattal később a férfi kirántotta a táskát a kezéből, a pánt pedig egy pillanatra megakadt Carly ujján.

– Au! – rázza meg az ujjait. Felemelte az állát, és papírtányér ide vagy oda, vádlóan a férfi szemébe nézett. Ilyen közről már látta, hogy a szeme nem csupán kék, hanem ezüstös pöttyök díszítik, és sötét, viharosszürke karikák szegélyezik. Finom vonalak ültek körülötte, amelyek csak elmélyültek, ahogy haragosan lenézett rá.

A férfi a vállára vetette a táskát, most már határozottabb mozdulattal, Carly pedig megkönnyebbülve látta, hogy nem okozott neki sérülést. De aztán újra megszólalt.

– Bocs, remélem, nem ütötted meg magad nagyon.

Carly szája tátva maradt, és egy pillanatig képtelen volt megszólalni. Ez pedig ritkán fordult elő vele, és cseppet sem élvezte. Mi baja ennek a fickónak? Legfeljebb néhány zúzódása lehet a lábszárán

és a térdén, ahol földet ért. Talán az egoja sérült meg, ami elég nagy-
nak tűnt ahhoz, hogy kibírja az ütést. Nem törte el egyetlen csont-
ját sem, és remélhetőleg egy holmiját sem. És mégis úgy viselkedett,
mintha Carly egy tizenennyolc kerekos kamionnal gázolta volna el. Di-
rekt.

– Jaj, mert te még sosem követtél el hibát az életedben? – kérdez-
te gúnyosan. A férfi fölényesen villantotta rá a tekintetét, Carly pedig
dühösen visszanézett. – Mondd csak, te ítélkező seggfej, nehéz ilyen
tökéletesnek lenni?

– Nem vagyok tökéletes – morogta. A hangja mély és kicsit re-
kedtes volt. Az akcentusa ausztrálnak hangzott, de brit is lehetett.
– De a hibáim általában nem veszélyeztetik mások életét vagy végtag-
jait.

Carly megforgatta a szemét. Hihetetlen, hogy elrepült a világ má-
sik felére, de még így is sikerült megtalálnia a legdögösebb és leg-
nagyképűbb seggfejt ötszáz mérföldes körzetben. Mintha egy villogó
jeladó lenne, ami egyenesen a pocsék pasikat vonzza. És elege volt.
Megpróbált kedves lenni, elsimítani a helyzetet. Igyekezett a tőle tel-
hető legjobbat nyújtani. És ha ez az alak nem volt hajlandó elfogad-
ni a bocsánatkérést, akkor minden tisztelettel feldughatja magának a
bocsánatkérést abba a nagyon szép seggébe.

– Tudod, azt is mondhattad volna, hogy „baleset volt”! Vagy azt,
hogy „ez van, megesik”! Mert bizony néha megesik az ilyen! Előfor-
dul, hogy mi, egyszerű halandók, néha hibázunk! – Tisztában volt
vele, hogy kiabál, és hogy a hangja elég hangos volt ahhoz, hogy a
többi utas és a repülőtéren dolgozók is hallják. De mint általában,
most sem tudta leállítani magát. A férfinak *tudnia* kellett. – Nem vet-
tem észre, hogy rossz a kocsikereke, és nagyon igyekszem bocsánatot
kérni, úgyhogy nem kéne ekkora *seggfejnek* lenned!

A férfi szemei elkerekedtek, és Carly egy pillanatra mintha a megbánás jeleit látta volna felcsillanni a szemében, de ekkor már nem érdekelte. Kimerült, már egy éve nem látta a legjobb barátnőjét, és komolyan, már egy perccel sem bírta tovább ezen a reptéren. Fogta a hátizsákját, átdobta a vállán, és elviharzott. De pár lépés után megállt. Visszament a férfihoz, aki tátott szájjal nézte.

– Ó, és tényleg sajnálom – sziszegte még egyszer. – Sajnálom, hogy nem ütöttelek el még jobban.

Vetett rá egy utolsó, sötét pillantást, majd sarkon fordult, és oda-sietett a futószalaghoz.

Szíve hevesen vert, egyik tornacipőjével pedig idegesen dobolt a padlón, miközben ide-oda nézelődött az ezüstszürke bőröndje után. Szerencsére a szalag egy pillanattal később kiköpte, és Carly fittyet hányva a döbbent utastársak tekintetére, egyetlen lendülettel lekapta a szalagról, majd elindult vele a kijárat felé, a göndör copfja pedig elszántan lóbálódott. Nemsokára átsétált a nagy G'DAY MATE! felirat alatt, ami a tolóajtó felett lógott, és kilépett a vakító sydney-i napsütésbe.

Amint Carly besétált az érkezési csarnokba, rögtön kiszúrta Heathert a virágokat és lufikat tartó családok körében. Nehéz volt nem észrevenni, hisz egy „CARLY MONTGOMERY, A VILÁG LEGJOBB KOSZORÚSLÁNYA” feliratú táblát tartott fel. Sokkal jobb egy plakettnél. Carly felsikkantott, beledobta magát Heather karjaiba, és olyan szorosan ölelte, amennyire csak tudta.

– Férfjhez mész! – sikította Carly. – És hoztál kávé! Még sosem imádtalak ennyire.

Heather felnevetett, átnyújtotta az elviteles poharat, Carly pedig hálásan belekortyolt, mielőtt átölelte volna Marcust. A férfi elvette Carly bőrröndjét, majd mindhárman kísértak a reptérről egyenesen a sydney-i nyári reggel hőséégébe.

– Mutasd még egyszer a követ! – mondta Carly, mire Heather kötelességtudóan kinyújtotta a bal kezét. Carly már látta a három hatalmas laborgyémántból álló gyűrűt FaceTime-on, de most közelről is szemügyre akarta venni. Megrázta a fejét. – Húha! Hogy tudsz ezzel port de bras-t csinálni? Hatalmas!

Heather ötödik pozícióba emelte a karjait, ahogy sétált.

– Kellott pár extra súlyzógyakorlat a bal karomnak, de megérte. Persze a színpadon nincs rajtam.

– Mert megvakítanád a karmestert – cukkolta Carly. – Vagy kiböknéd a partnered szemét.

– Te meg nyilván *azokat* nem hordod a színpadon! – mutatott Carly kezeire, aki az arcához emelte a kezeit, és megmozgatta a neonpink körmeit.

– Amióta befejeztük *A diótörőt*, a legkirívóbb színeket hordom – mosolygott. Ez volt a szokása: a színpadon csak a természetes hajszín és köröm a megengedett, így amikor véget ért egy szezon, befestette a körmeit vagy a haját valami rikító és tiltott színre, amit még a következő szezon kezdete előtt vissza kellett csinálnia. Pár éve zöld melírt rakatott a hajába, ami borzalmasan festett a vörös fürtjeiben. Ezeket a neonpink körmököt még a hátsó sorokból is látnák. Tökéletesek voltak.

Negyven percig tartott a reggeli forgalomban eljutni a reptérről Freshwaterbe, a tengerparti kisvárosba, ahol Marcus felnőtt, és ahol Heather és Marcus az elmúlt két évben éltek.

– Biztos korán keltetek – mondta Carly két ásítás között. Heather széles vigyorral az arcán fordult hátra az anyósülésről.

– Teljesen megérte! – jelentette ki. Barna szeme csillogott, haját kócos kontyba fogta össze. A bőre csak úgy ragyogott, biztos rákapcsolt az esküvő előtti arcápolásra. Vagy csak nagyon boldog volt. – Jó, hogy itt vagy.

– Örülök, hogy itt van a hírhedt Carly – mondta Marcus, miközben a visszapillantó tükörben elkapta Carly tekintetét, és huncutul rámosolygott. Az ő akcentusával úgy hangzott, mintha azt mondta volna, hogy *Cahhly*, mintha Bostonból vagy a dzsentrifikáció előtti Brooklynból lenne. Carly belenézett a férfi zöld szemébe, és elmosolyodott.

– Ki mondta, hogy hírhedt vagyok?

– Nem te keveredtl szócsatába alig egy órával azután, hogy megérkeztél az országba? – kérdezte felvont szemöldökkel. Carly elmesélte nekik a történetet, amíg kísértáltak a parkolóba. Még arra is kitért, milyen árnyalatú rózsaszín volt Papírtányér Pasi arca, amikor leteremtette.

– Azt nem *én* kezdtem! – háborodott fel, persze már amennyire tudott ásítás közben. A teljes ausztrál flat white, amit Heather hozott, nem volt rossz, de neki arra lett volna szüksége, hogy intravénásan elfogyaszthasson egy vödörnyi ipari erősségű jegeskávét, amelyet csak a New York-i bodegákban kapni.

Marcus kuncogott, és hátrapillantott, mielőtt sávot váltott volna.

– De gondolom, te fejezted be.

Carly értette, hogy a legjobb barátnője miért kedvelte Marcust. Vicces volt, kedves, és a legjobbat hozta ki Heatherből. Bár egy kis része sosem fogja megbocsátani, hogy ilyen messzire vitte el tőle Heathert – konkrétan a világ másik felére –, mégis örült a boldogságuknak.

Még akkor is, ha néha nehezen tudott *örülni* nekik. A tartós kapcsolatok sosem tartoztak Carly erősségei közé, és nehéz volt végignézni, ahogy a kollégák többsége elköteleződik, főleg, mivel a New York-i randiszcéna napról napra rosszabbnak tűnt.

Mondjuk, ez már nem jelent gondot, gondolta magában, miközben azt nézte, hogy Marcus átnyúl Heatherhez, és megszorítja a kezét. Amikor Carter abbahagyta az üzengetést, Carly megfogadta, hogy elég volt. Nincs több seggfej és nincs több hiba. Ez lett az új mantrája. Nincs több pasi, aki nem értette, hogyan működik a teste. Tehát... nincs több pasi. És nincs több hiba, ami veszélyeztetné a karrierjét, amiért annyit dolgozott. A következő három hetet azal fogja tölteni, hogy Heather legeslegjobb koszorúslánya lesz, és valahogy kitalálja, mégis hogyan szerezze meg az előléptetést. Majd kitalál valamit. Ha eddig sikerült anélkül megélnie a kartáncos fizetéséből, hogy egy fillért is elfogadjon a szüleitől, akkor ez is menni fog.

Ahogy az autó kigördült a forgalmas belvárosból, és elindult a külváros felé, az utcák egyre szűkebbé és zöldebbé váltak, a forgalom pedig enyhült. Az ég világoskék és felhőtlen volt, a nap már magasan járt, a járdákon pedig emberek sétáltatták a kutyájukat, vagy épp kocogtak. Amikor megálltak egy piros lámpánál, Carly figyelte, ahogy az úton egyenruhás iskolások egy csoportja vonul át, hatalmas hátizsákjuk lehúzta a vállukat.

– Az Marcus régi egyenruhája – mondta Heather. – Freshwater Általános Iskola. Cuki, ugye? Itt mindenkinek hordania kell, nem csak a magániskolásoknak. Az iskola arra van – mutatott egy dombra, tőlük balra. – Mi pedig erre lakunk.

– Remélem, tetszik majd a lakás – mondta Marcus, miközben lehajtott a dombról. – Kicsi, de közel van hozzánk, nem túl drága és közel van a strandhoz. Heather azt mondta, ez a három kívánságod.

– Pontosan! – válaszolta Carly. Három héten keresztül fogja magába szívni az ausztrál napot, és bebarangolja a várost azt csinálva, amit egy koszorúslánynak csinálnia kell. Még sosem csinált ilyet, de biztos volt benne, hogy Heather már részletes, színkódolt listát készített a rájuk váró teendőkről. Meg is lepődött, hogy még nem húzta elő a listát.

Néhány perccel később megálltak egy kétszintes téglaház mellett, és megpillantotta a fakósárga ajtaját.

– Itt is vagyunk – mondta Marcus. – Az egyik felső lakás a tiéd. – Kinyitotta a csomagtartót, Carly pedig kimászott a hátsó ülésről a sós reggeli levegőre.

A ház előtti járdát virágszirmok borították be. Carly felnézett, és meglátott egy nagy fát, ami a ház alacsony téglafalán hajolt át. Csavarodott, barna törzsén fényes zöld levelek és bársonyos fehér és kiölga virágok nyíltak. Frangipáni, gondolta. Pont, mint amilyen a szülei hawaii nyaralójának a kertjében nőtt. Mélyen beszívta a levegőt, és rámosolygott Heatherre, aki már elvette Marcustól a bőrdíjút, és elégedetten figyelte barátnőjét.

– Nem rossz, mi? – mosolygott Heather. – Menjünk fel, hogy lezuhanyozhass, átöltözhess és, gondolom, lepihenhess?

– Igen, légy szíves! – nyögte Carly hálásan. Felnyúlt, letépett egy virágot a fáról, és a füle mögé tűzte. Az illat körbeölelte, elégedettséggel és izgatottsággal töltötte el. Az érkezése kicsit dőcögösre sikerült, de most már itt volt, és a következő három hét tökéletes lesz. Mindent megtesz azért, hogy így legyen.

A bérelt lakás a felső szint felét foglalta el, és New York-i mércével nézve szinte tágasnak számított. Volt benne egy konyha reggelizőpulttal és két bárszékkal, a nappaliban pedig egy kényelmesnek tűnő kanapé és egy párnázott ablakfülke, amely az utcára nézett.

A hálószoba apró volt, de hatalmas ablaka és tetőablaka is volt. A tulajdonosok nagyon rákaptak a tengerpartiházikó-kinézetre, mert Carly egy olyan bútordarabot sem talált, ami ne lett volna antikolt fehér, és egy dekorációból sem maradhatott ki a kagyló vagy a tengericsillag. De úgy tűnt, hogy a fürdőszobát nemrég újíttatták fel, és Carly szinte felnyögött a vágytól, amikor meglátta az esőztető zuhanyfejet a kád fölött. Az egész karrierjét azzal töltötte, hogy mások testszagában táncolt, és leizzadta a színpadi sminket, de még sosem akart ennyire lezuhanyozni, mint most.

Carly begurította a bőröndjét a hálószobába, és kicipzározta, hogy elővegye a samponját és tusfürdőjét. De amikor kinyílt, Carly lefagyott. Zavartan nézte a bőrönd tartalmát. Az utolsó dolog, amit elrakott, a türkizkék, nyakba akasztós koszorúslányruha volt, amit együtt néztek ki Heatherrel. Hosszas netes keresgélés után bukkant rá az akciós darabra, és ez volt az utolsó, amit bepakolt, mielőtt lecsukta volna a bőrönd fedelét. De a ruha nem volt ott. Valójában egyetlen holmija sem volt ott. Felkapta az első dolgot, amit meglátott, egy fekete ruháságot, alatta pedig több pár férficipőt talált, valamint egy fényképezőtáskának tűnő valamit.

– *Basszus* – suttogetta. – Ne, ne, *ne!* – Becsapta a bőröndöt, és megvizsgálta a külsejét. Sötét ezüstszürke volt, pont, mint az övé, de most már látta, hogy ez *határozottan* nem az ő bőröndje. És nem is az ő holmija. A sietségében, hogy végre elmenekülhessen a reptérről, rossz táskát hozott el. Zakatoló szívvel megragadta a fogantyún lévő poggyászcímkét, és lázasan megfordította.

Nick Jacobs – ez állt rajta.

– Ahjj – morgott a csendes lakásban. – Ki a *franc* az a Nick Jacobs?

* * *

– Nick – mondta Nick a telefonba olyan lassan, tisztán és türelmesen, amennyire csak tudta.

– És hogy betűzi, uram? – kérdezte unott hangon a telefonos ügyfélszolgálatos.

– Hjjj. – Nick megszorította az orrnyergét, és visszafogta az összes okoskodó megjegyzését, ami csak az eszébe jutott. Ehelyett a legudvariasabb hangján szólalt meg. – A szokásos módon? N-I-C-K? – Fel-alá járkált a hotelszobájában, és túl irritált volt ahhoz, hogy kiélvezze a tengerre néző kilátást. A „bőröndje” nyitva hevert az ágyon, élénk színű női ruhák kupaca dülledt ki belőle, kigúnyolva Nick szokatlan gondatlanságát.

– Kérem, tartsa, uram.

Nick dühösen nézett a bőröndre. Hogy felejtette el megnézni a poggyászcímkét, mielőtt levette volna a futószalagról? Rengeteg táska hasonlított egymásra, és ő mindig ügyelt rá, hogy leellenőrizze. Mindig.

Kivéve most, ugyanis fellökte őt egy elszabadult poggyászkocsi, majd leteremtette a kocsi apró termetű, amerikai gazdája. Akaratlanul is bevillant neki a nő barna szeme, amely dühösen meredt rá szeplős arcából. Alig ért a válláig, és legalább olyan kimerültnek tűnt, mint ahogy ő is érezte magát a hosszú párizsi repülőútja után. De aztán végignézte, ahogy kihúzta magát, és mintha fél métert nőtt volna. Aztán kinyitotta a száját, és rázúdított mindent. Olyan dühöt sugárzott, hogy még a göndör, narancsvörös copfja is megremegett tőle. Pedig ő ütötte el *Nicket*, és nem fordítva.

Aztán kivonult az épületből, otthagya a férfit sajtó lábakkal, szinte szórtanul, mintha csak egy élő hurrikán tarolta volna le. Annyira zavarban volt, hogy csak akkor vette észre, hogy rossz bőröndöt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

hozott el, amikor már lezuhanyozott, és ki akarta pakolni a dolgait, csakhogy azoknak nyoma sem volt a bőröndben.

– Hülye, hülye – motyogta.

– Hogy mondta, uram? – Visszatért az ügyfélszolgálatos a vonalba, és Nick nem is hibáztatta, amiért sértődött hangon szólalt meg.

– Nem maga, elnézést – szólalt meg gyorsan. – Csak magamhoz beszéltem.

– Ahaaa – hallatszott a kétkedő válasz. – Van valami ismertetőjegy a táskán, amit elvitt?

– Ööö... – kezdte el Nick, de nem volt benne biztos, hogyan is válaszoljon a kérdésre. A táska bizony egyedi volt. A ruhakupac tetején egy zöldes ruhát talált pántos szandállal, majd egy farmersort alatt egy lezárható zacskó volt, tele szexjátékkal. Pontosabban dildókkal. A bőrönd igazi tulajdonosa, bárki legyen is, *rengeteg* dildót pakolt. Fél tucat fehér műanyag dildó különböző méretekből és egy utazó kiszerezéssíkosító. Nick gyorsan visszatette a sortot, úgy érezte, hogy megsértette az ismeretlen utas magánszféráját, de még mindig kilátszódott a dildótáska fénylő műanyaga, megcsillant rajta a napfény, és mindig odavonzotta a tekintetét, amikor a bőrönd felé nézett. Megköszörülte a torkát.

– Khm, nincs semmi ismertetőjegy a külsején, és poggyászcímke sincs. De abból, amit a belsejében találtam, arra következtetek, hogy egy nő a tulajdonos. – Egy nő, aki *nagyon* is jól akarta magát érezni a kirándulásán.

– Nos, ebben az esetben a protokoll szerint elveszett poggyászként kell kezelnünk, úgyhogy annyit tehetek, hogy felveszem a jelentést a rendszerbe, és várunk. Remélhetőleg néhány napon belül előkerül. Értesítjük, amennyiben fejlemény történik. – Nick eddig vissza tudta tartani a pánikot, de ezektől a szavaktól megemelkedett a pulzusa.